

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2001. január 1.
(újév)

Cseri Kálmán

9. ISTEN IMÁDÁSA

Lekció: 1Krón 29,10-15

Alapige: Mt 6,13

... mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, áldunk téged, mert valóban meg-megújul minden reggel a te hűséged. Te adsz nekünk napjainkhoz napokat és éveinkhez éveket. Te töltöd meg tartalommal az időnket, te szabod meg annak határát.

Bocsásd meg, ha sokszor azt gondoljuk, a kezünkben van az idő. Bocsáss meg minden eltékozolt időt, minden elvesztegetett alkalmat. Bocsásd meg, amikor másra használjuk az általad elkészített lehetőségeket, mint amire adtad.

Könyörülj rajtunk, hogy ebben az évben sokkal tudatosabban, folyamatosan, szívünk szerint figyeljünk tereád, hogy mikor minek van a rendelt ideje. Add a szívünkbe azt a békességet, hogy te mindenre adsz időt, amire szükség van. Őrizz meg minket attól, hogy szükségtelen dolgokra eltékozoljuk az időnket, hogy agyonüssük az időt, hogy elvesztégesünk. Hadd legyen számunkra minden perc és óra drága, tőled kapott ajándék, amivel el tudunk számolni majd.

Köszönjük neked ezt az órát is. Kérünk, hogy jelenléteddel szentelj meg minden percet és alkalmat, amit itt a gyülekezetben együtt tölthetünk, és a te igéddel ajándékozz meg minket.

Könyörülj rajtunk, hogy minden alkalommal olyan ige hangozzék itt, ami a te szádból származik, és ami éppen ezért nem tér hozzád üresen, hanem megcselekszi, amit akar. Add a mi szánkba is a te igédet, hogy így tudjunk másokat vigasztalni, bátorítani, ha kell, inteni, és mindenképpen üdvösségre segíteni.

Ilyen ígét kérünk tőled most is. Olyan nagy szükségünk van az igazság beszédére, ami a te szádból származik. Köszönjük, hogy van szavad hozzánk. Segíts azt úgy hallgatni, és olyan komolyan venni mindig, mint amit valóban te mondasz.

Adj nekünk most is figyelmes szívet és engedelmességre kész lelket. Segíts, hogy ma, ha a te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a szívünket, hanem az táplálja a mi lelki életünket, és kíséreljen el minket ennek az egész új esztendőnek az útján a te igaz, útmutató, világító beszéded. Jézus érdeméért kérünk.

Ámen.

9. ISTEN IMÁDÁSA

Igehirdetés

Ezzel végére értünk ennek a gyönyörű imádságnak, amire az Úr Jézus tanította az övéit. Láttuk, hogy ez imádsággá csak Isten gyermekeinek az ajkán válik. Azoknak a magunkfajta nyomorult embereknek, akiknek az élete azonban átment egy sorsdöntő változáson: Isten ellenségeiből Isten gyermekeivé váltak. Láttuk, hogy úgy történik ez, hogy akik befogadták Jézust, azoknak megadja ezt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek.

Láttuk, milyen szép még a szerkezete is ennek az imádságnak. Három kéréssel a mennyet kérjük le a földre, a másik háromban legfontosabb földi szükségünket visszük oda a mennyei Atya elé. Szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön — ez mind a háromra vonatkozik. Utána jön a mindennapi kenyérért, a mindennapra szükséges bocsánatért, és tegnap láttuk, hogy az Isten szabadításáért való könyörgés.

Ezzel be is fejeződött ez az imádság. Két helyen találjuk a Mi Atyánk-ot a Bibliában: Máté evangéliumában és Lukácsban. Lukácsnál ezzel véget is ér. Máté azonban hozzá teszi még ezt a mondatot: mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen. Így lesz igazán szép a formája is ennek az imádságnak. Keretbe foglalja a hat fontos kérést. Az indítás: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy; a befejezés: Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség.

Az indítás a kisgyermeknek az őszinte gyermeki bizalma az Atya iránt — láttuk akkor, mit jelent ez: Atya —; a befejezés az érett felnőttnek a rendíthetetlen bizonyossága, mint aki megerősödött abban, hogy valóban ahhoz imádkozott, akit megszólított, aki szerető Atya, és ugyanakkor a mennyekben uralkodó Mindenható. A kisgyermek és az érett hitű tapasztalt felnőtt együtt van ott a hívő emberben, és kell, hogy ott legyen.

Vajon miért mondja ezt Istennek az imádkozó, hogy a tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség? Isten ezt nem tudja? Egyedül Ő

tudja ezt igazán. Nem neki van arra szüksége, hogy mi ezt megvalljuk az imádságunk végén, hanem nekünk. Az imádkozónak kell megerősödni abban, hogy el ne feledje, kihez imádkozott, hogy ki előtt van most ott mindaz, amit elmondott. Neki van szüksége arra, hogy tudja, ki az az Isten, akit ő Atyjának nevezett.

Ebben az utolsó mondatban már semmi újat nem mond az imádkozó. Itt már nem kér Isten gyermeke semmit, nem is köszön meg semmit, még csak a bűneivel sem járul oda, hogy bocsánatért esedezzek. Hanem akkor mit csinál? Elmondja, hogy kinek tartja Istent. Megvallja a hitét. Úgy nevezi ezt a Szentírás, hogy imádja Istent. Elmondja, kinek ismerte meg Őt. Te vagy az, akié minden uralom, minden hatalom, és akié legyen egyedül a dicsőség. Ebben nincs semmi új az előzőkhöz képest. Véget értek az imatárgyak, és mégis folytatja az imádságot. Befejezte az imádságot, a mondanivalóját, és mégsem hagyja abba. Ezt nevezi a Biblia imádatnak. Ez az imádságnak a legmagasabb rendű formája.

Azt olvassuk a Bibliában, hogy a mennyben csak ilyen imádó imádságok hangzanak el. Ott már senki nem kér semmit, mert már semmire nem lesz szükségünk. Ott már nem kell bűnöket megvallani, mert ott nem vétkezünk. Ott csak dicsőítjük a Mindenhátót. Elmondjuk, kinek ismertük meg Őt. Hogy Ő mennyivel csodálatosabb, mint ahogy itt a mi földi vaksi szemünkkel, ingatag hitünkkel gondoltuk és ismertük. Ott már csak Istent imádó imádságok hangzanak el. Ebből a mennyei atmoszférából él át valamit az, aki már itt elkezd imádni Istent. Aki egy kicsit még ott marad előtte, miután már befejezte a mondanivalóját.

Emlékszem, egyszer itt együtt hallottuk egy vendég igehirdetőtől a következő kis történetet: Volt egy morcos apuka, aki sokat dolgozott otthon. A szobájába csak igen indokolt esetben mehettek be a gyerekei. Egyszer a legkisebb benyitott kopogás nélkül, aki épp,

hogy elérte a kilincset és ki tudta nyitni. Az Apuka oda sem nézett, hogy melyik az, csak ráförmedt: mit akarsz? Mire a kicsi azt mondta: nem akarok semmit, csak szeretném nézni, hogyan dolgozol. A morc apuka szemébe könny szökött. Ez a gyerek nem akar tőle semmit. Ez ritkaság. Ez a gyerek őt akarja, ő maga fontos neki. Csak nézni akarja, hogyan dolgozik.

Az Isten imádása valami ilyen. Nem akarok semmit most tőled, téged magadat akarlak. Szeretném beszívni a szememmel, a hittemmel a te lényedet. Szeretnék a közeledben tartózkodni. Jó előtted lenni. S ha van egy szavad hozzám, megtisztelve érzem magamat. Számomra minden fontos, amit mondasz, sőt amit teszel. Csak nézni akarom, mit teszel, hogyan cselekszel.

Sok hívő embernek is ismeretlen az istentiszteletnek ez a formája. Amikor a hívő eljut oda, hogy csodálja az ő Istenét, amikor Istent a maga valójában kezdi megismerni és látni. Amikor valóság lesz az, amit a zsoltárban így olvasunk: „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4) Mi állandóan csak szívünk kéréseit soroljuk neki. Így újesztendő elején különösen is. Arra kell nekünk Isten, hogy elmondjuk neki a kéréseinket. Addig kell nekünk, amíg meghallgatja a kéréseinket. Tulajdonképpen a kéréseink teljesedése a fontos számunkra, és nem Ő. Aki eljut oda, hogy akármilyen megfogalmazásban ezt mondja el Istennek: tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké — az elkezd gyönyörködni az Úrban. Az többet kap, mintha csupán a kérései teljesednének. Az vele, magával találkozhat még szorosabban, mint addig.

Jézus erre adott itt példát. Elfogynak az imatárgyak, és Isten gyermeke még tovább ott marad és nézi, hogyan dolgozik az Atya. S még mindig van mondanivalója a számára. Ez már csak olyan beszélgetés. Nem valaminek a megbeszélése, nem toporzékol és sürgeti kéréseinek a teljesítését, hanem örül, hogy az Atya gyermeke. Örül annak, hogy ilyen Atyja van. Tudatosítja magában is, hogy ki

Ő, milyen hatalmas, milyen dicsőséges, és ezt el is mondja neki. Erre nem Istennek van szüksége, hanem nekünk, mert mi felejtjük el újra és újra, hogy a mi Atyánk az, akié az ország, a hatalom és a dicsőség.

A mi imádságaink is egyre inkább olyanokká válnak, mint az egymással való beszélgetéseink. Felszínesekké és rövidkékké. Csak a legsürgősebb tennivalókat beszéljük meg egymással sokszor a családon belül is. Ritkán van az, hogy adódik, vagy keresünk rá alkalmat, hogy kiönthessük a szívünket egymás előtt. Így aztán egyre ritkábban igényli is az ember, miközben vágyódik utána.

Persze, nem is kedveznek a körülmények annak, hogy Istennel így beszéljünk. Mert ahhoz, hogy ilyen beszélgetések létrejöjjenek, csend és idő kell. Ez pedig egyik sincs. Azért az az igazság, hogy ha valaki nekünk fontos, még ha nincs is vele konkrét megbeszélési valónk — lásd szerelmesek —, megtaláljuk az időt meg a csendet arra, hogy együtt legyünk és kiöntsük a szívünket.

Nemcsak csend és idő kellene ahhoz, hogy megtanuljunk imádni és dicsőíteni, hanem őszinte vágy a szívünkben. Ez a vágy meg abból a szeretetből táplálkozik, amiről Jézus beszélt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből. Ezt a szeretetet meg a Szentlélek hozza létre mindenkinek a szívében. Nem mechanikus kérdés ez, hogy időt meg csendet kell teremteni, és akkor tudjuk majd imádni az Atyát. Szeretnünk kellene Őt igazán teljes szívünkéből.

Amikor a Szentlélek indít, mert a hívőt indítja újra és újra, akkor indulni kellene. Akkor félre kellene tennünk minden egyéb tennivalót, és mindenkinél fontosabbnak kellene lennie a mi mennyei Atyánknak. Ez nem luxus, ez nem eltékozolt idő, ez nem olyan ártatlan vagy talán hasznos időtöltés, ami a ráérőknek való, hanem ez éppen a kísértések közt járóknak, a harcolóknak, a szenvedőknek, a dolgozóknak, az elfáradóknak, a terheket hordozóknak, a csalódottaknak életfontosságú tevékenység.

9. ISTEN IMÁDÁSA

Szeretnék ebben az esztendőben ehhez a kisgyerekekhez hasonló lenni, és amikor befejeztem az imádságot még egy kicsit ott maradni és nézni, hogyan dolgozik az Atya. Hát-ha lesz egy szava hozzám. Többször átéltem már, hogy milyen gondolatokat ad Ő ilyenkor, és mennyire mások azok a gondolatok, amik tőle jönnek, mint amit én a buta eszemmel kisütök. Ettől fosztjuk meg magunkat, ha lemarad az imádságunknak ez a része, amire Jézus itt tanít minket ezzel az utolsó mondattal.

Egyszer eljön az idő mindannyiunk számára, amikor mindarról, amit nem az Atyától kaptunk, kiderül: értéktelen, semmirevaló, nincs rá szükség, csak teherré válik. Csak annak van értéke, és akkor majd látni fogjuk, hogy csak annak volt értelme, amit az Ő indítására tettünk, amit előtte állva értettünk meg, amivel ilyenkor gazdagított meg bennünket.

Azért van tartalma is ennek a mondatnak. Három gyönyörű hitvallást sűrít bele Jézus ebbe a mondatba: tiéd az ország, tiéd a hatalom és tiéd a dicsőség.

a) Láttuk a Mi Atyánk elején, hogy ez a szó: ország azt jelenti: királyi uralom. Tehát itt azt vallja meg újra Isten gyermeke: hiszi, hogy a mi mennyei Atyánk ténylegesen uralkodik. Uralkodik az egész földön, uralkodik a mennyben, az egész világmindenség az övé. Azért fontos ezt látnunk, mert ha körülnézünk, elkeseredünk amiatt, hogy itt a sötétség fejedelme uralkodik. Kíméletlen, ádáz harc dúl minden területen az uralomért, sőt az egyeduralomért. A gazdaságban, a politikában, de egy közepes beosztásért is letapossák egymást az emberek, csak hogy ő ott, a maga kis területén uralkodhassék, vagy egy kicsit nagyobb uralomhoz jusson. A legkülönbözőbb összefüggésekben ezt a harcot láthatjuk. Ezt kiabálta egy este részegen hazatérő férfi is, miközben a gyerekei reszkettek az ágyban, a felesége már kékre-zöldre volt verve. Üvöltötte a szomszédok füle hallatára is: ebben az otthonban én uralkodom.

Ezért az uralomért harcolnak a nemzedékek egymással. Figyeljétek meg, milyen kifinomult eszközeink vannak arra, hogy gyerekek megpróbáljanak uralkodni a szülők felett, szülők megpróbáljanak uralkodni a gyerekek felett. Mind a kettő a másik felett úgy, hogy az ne vegye észre, de az ő uralma megvalósuljon. Hányszor látom, hogy egy-egy erős természetű nagymama hogyan kaparintja magához az uralmat észrevétlenül, úgy, hogy ő őszintén jót akar, de rákényszeríti az uralmát mindazokra, akiknek segít, és sokat segít. És milyen sok baj származik ebből. Sokszor észre sem vesszük, milyen szenvedélyes uralomvágy hajt bennünket, annyira megszoktuk már, és annyira nem látják ezt sokan bűnnek.

Ebben a világban ki tudja ezt elmondani tiszta szívből és őszintén: Atyám, tiéd a királyi uralom az én életemben is, és látom, hogy e felett a világ felett is te vagy az Úr. Ezt csak az tudja elmondani, aki már belépett ebbe a királyságba. Aki benne él az Isten országában, aki a korábbiakat is őszintén imádkozta: jöjjön el a te királyi uralmad, és valósuljon meg a te akaratod az én életemben is, meg itt a földön is, úgy, ahogy a mennyben. A Mi Atyánk-nak minden kérése összefügg az összes többivel. Ha egy nem igaz az ajkunkon, az egész hazugsággá válik, és nincs ereje és hitele.

Ezért volt fontos, hogy végigmenjünk ezeken a fontos jézusi kéréseken, és jobban értsük azoknak a tartalmát. Éppen a mai napi igénk a kalauz szerint az, hogy Jézus meghirdette első fellépésekor: térjete meg, mert elközelített hozzátok az Istennek országa, a mennyeknek országa. A királyi uralom itt van, de Ő nem lökdös be minket oda. Be lehet lépni, s aki belépett, az egyszerre elcsodálkozik: mégsem a gonosz az úr ezen a világon. Sok hatalma van, sokat árthat, de felette is úr és király a mindenható Isten.

Olyan sok zsoltár van, amelyik ezt a bizonyosságot zengi. Ezek a zsoltárok általában így is kezdődnek: Az Úr uralkodik. Vegyük tudomásul, hogy Ő olyan úr, aki tény-

legesen uralkodik. Az övé az ország, az uralom minden felett.

A 46. zsoltár szinte minden életterületet igyekszik elsorolni, hogy ott az Úr az úr. Azt mondja: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe. Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai. (...) Nemzetek zajognak, országok mozognak; de ha ő kiereszti hangját, megszeppen a föld. Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön. Hadakat némít el, ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben.” Minden felett Ő az Úr. Éppen ezért — fejezi be: „Csendesedjete el és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.”

Ő ténylegesen uralkodik. Ha ez így van, akkor ez éppen újesztendő napján kimondhatatlan örömhír a számunkra. Mert itt arról van szó, akit mi a kisgyerek bizalmával így szólíhattunk meg az imádság elején: mi Atyánk! A mi atyánk az, aki uralkodik mindenek felett. Akkor nem a sors játszik arasznyi létünkkel, akkor nem a főnökünk fog dönteni a jövőnk felől ebben az esztendőben sem. Akkor nem vagyunk kiszolgáltatva sem a betegségünknek, sem a démoni erőnek, sem önmagunk sokféle gyengeségének, senkinek és semminek, ha mi neki kiszolgáltatuk magunkat. A mi Atyánk az, aki uralkodik. Akkor Ő dönt mindenről. Életünk ideje a kezében van, napjainkhoz addig ad napokat, amíg akar, azzal tölti meg azokat, amivel jónak látja, arra használ minket, amire teremtett. Csak használhasson! Vegyük komolyan, hogy Ő uralkodik. Ez egy sor felesleges félelmet, szorongást, aggodalmaskodást kivesz az Isten gyermekének a szívéből. Egy sor kérdésünk feleslegessé válik, ha ezt komolyan vesszük, és más sok fontos kérdésre választ kapunk, ha ezzel igazán számolunk, hogy Ő, a mi Atyánk, uralkodik minden felett.

Olvastam egyszer egy történetet. Akkor, amikor királyok voltak és azoknak testőreik, azoknak a kezükben pedig alabárd volt, volt

egy király, akit nehéz volt megközelíteni. Még a követeket is hosszú ideig várakoztatta az előszobában. Senki a közelébe nem mehetett, akárki akart, összezáródtak az alabárdok az odavezető ajtó előtt. Egyszer jött egy fiatalember, aki ment egyik teremből a másikba. Az alabárdosok nem mozdultak, az ajtók nyíltak, pedig köznapian volt öltözködve. Ki volt ez? A király fia. A király fia szabadon mehet az atyjához.

Ezt felejtjük el sokszor, hogy mi a Király fiai vagyunk, ha valóban Isten gyermekévé lettünk, és ha igaz volt az ajkunkon: mi Atyánk.

b) A másik, amit itt Jézus mond: tiéd a hatalom. Nemcsak a lelkek felett — mint ahogy szokták mondani: Istennek van hatalma a lelkek felett — az egész világ felett uralkodik az Úr, és hatalma van, még akkor is, ha a mai embernek egyre inkább fejébe száll a büszkeség, hogy a tudománya és technikája révén neki van hatalma az egész teremtett világ felett. Még akkor is Istené minden hatalom, ha sokszor elrettenve látjuk és már-már elhiszszük, hogy a pénz olyan hatalom, amivel mindent el lehet érni. Vagy ha megrémülünk amiatt, milyen démoni hatalmak tartják rabságukban sokaknak a gondolkozását. Akkor is igaz ez: a tiéd minden hatalom. Miért?

Azért, mert a Biblia világosan tanítja, hogy ezen a földön mindenkinek Istentől kapott hatalma van. Ő ad hatalmat a hatalmasoknak egy időre, meghatározott céllal. S jaj annak a hatalmasnak, aki ezt elfelejti, vagy aki nem arra használja az Istentől kapott hatalmát, amire kapta. Csúfos vége lesz neki.

Ismerjük sokan Nabukodonozornak a történetét. Ő valóban azt hitte már, hogy az övé minden hatalom. Olvassuk a Dániel könyve 4. részében, hogy a palotája tetején sétálgatva mondogatta magának: mind ez a tiéd, és te vagy a leghatalmasabb. Akkor megszólalt Isten és azt mondta: mivel azt hitted, te vagy a hatalmas, majd megismered, hogy a felsőges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja. És Nabukodonozor átmenetileg elállatiasodik, az állatok-

9. ISTEN IMÁDÁSA

kal kerül egy sorba azért, hogy eljusson a felismerésre, hogy dicsőítse az örökké élő, akinek hatalma örökkévaló hatalom, és országa nemzedékről nemzedékre megáll.

Neki is meg kellett tanulnia, hogy úgy kapta a hatalmát, s bármelyik pillanatban visszaveheti az, akitől kapta. Meg kell tanulnia, hogy a Mindenhatóé minden hatalom.

A nagy római birodalom magas rangú tisztviselője, Pilátus olyan hetykén mondja Jézusnak, hogy vigyázz, mit mondasz nekem, mert van hatalmam kivégeztetni és van hatalmam szabadon bocsátani. És erre mit mond a megkötozött, leköpdösött Megváltó? Semmi hatalmad nem lenne, ha nem onnan felülről adatott volna neked. Pilátusnak sem volt saját hatalma, mert minden hatalom Istené.

A feltámadott Krisztus pedig ezt mondja tanítványainak: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. És aki Isten gyermeke, arról láttuk, hogy az Úr Jézusnak a testvérévé lett. Isten fogadott gyermekei, az Ő egyszülött Fiának a fogadott testvérei. A testvérünk az, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Tessék arra gondolni, ha egy bonyolult ügyet el kell intézni, micsoda segítség, ha valamelyik magas pozícióban az édes testvérünk ül. Elég egy telefon: te, próbáld már ezt elrendezni. Egyébként hónapokig lehet kilincselni, fellebbezni. Visszadobják. Ő meg elintézi. A testvérünk az, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön.

Akkor indokolt dolog, hogy félünk ennek az esztendőnek a bizonytalanságaitól, az egész jövőtől? Kitől, mitől kell félnie annak, akinek a testvére birtokol minden hatalmat?

c) A harmadik, amit itt olvasunk: tiéd a dicsőség is, egyedül. Erről Isten többször beszél. Még azt is mondja: dicsőségemet másnak nem adom. És amikor Jézus számot ad az Atyának mennybemenetele előtt, azt mondja: én megdicsőítettelek téged e földön. Ezt tartja a legfontosabbnak. Utána beszél még rólunk, meg sok egyéb, fontos dolgról. De ez a legfontosabb, hogy elvégeztem, amit reám bízál. Megdicsőítettelek e földön. (Jn 17,4)

Ne feledjük, hogy Isten minket, a hívőket is erre választott ki. A Bibliában olvassuk ezt: „Arra hívott el, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének.” (Ef 1,12) Ez az ember ős-eredeti feladata, küldetése, hívatása. Akármit csinál ezen a földön, azzal teremtő Istenét, mennyei Atyját dicsőítse. Az ember viszont erre képtelenné vált. Az Isten elleni lázadás egyebek közt azzal a következménnyel is járt, hogy a maga dicsőségét keresi, hogy elveszi Istentől a dicsőséget. Kiknek állítunk szobrokat? Kiktől kérnek autogramot? Kiknek a nevével van tele az újság? Kiket szoktunk agyba-főbe dicsérni adott esetben? Egymást, az embert. Hol hangzik ezen a világon egyértelmű, tiszta Isten-dicsőítés? Nem sok helyen. Azt meg mindenki természetesnek tartja, hogy dicsekszünk, és egymást dicsérjük.

Valaki elmondta, hogy egy műhelyben beszélgettek, ahol a művezető bejelentette, hogy év végén nagy jutalmat fog kapni az egész kollektíva, mert az az újítás, amit kidolgoztak, az egész gyárnak igen nagy nyereséget, jövedelmet jelent, és most mindnyájukat kitüntetik. Erre megszólalt egy nagyhangú munkás: ez nem igazság, mert tulajdonképpen engem illet az elismerés. A művezető csendesen néhány mondattal újra elmondta, hogy az közös munka volt, együtt valósítottuk meg, mindnyájunkat ér majd az elismerés. De ő csak nem egyezett bele, s követelte, hogy a dicsőség őt illesse meg. A művezető okos ember volt, és azt mondta: így van, Janikám, a dicsőség téged illet meg. De egyedül engem! Egyedül téged. S erre megnyugodott Janikám.

Mert a dicsőség az nekünk kell, és egyedül nekünk. Mindegy, hogy közösen hoztuk létre, annak sokkal jobban kellene örülni, hogy mindnyájunkat elismernek, hogy együtt alkothattunk valamit, nem. Én egyedül... és a dicsőséget másnak nem adjuk! Pedig ezt a mondatot Isten mondta ki. Így tör az ember — sokszor tudatlanul is — Isten dicsőségére. — Kiprovokáljuk sokszor a dicséretet. Sokszor úgy, hogy sajnálatjuk magunkat, vagy mi magunk minősítjük önmagunkat alá, hogy

a másik elkezdjen dicsérni. Sokféle fortély van ennek, s mi értünk ehhez. Az ember dicsőségszomja nem ismer határt.

Közben éppen azzal nem számolunk, hogy ha bármit elérhettünk, mert sok szép eredményt, sikert ér el az ember, amögött mindenütt ott van az Atya, az ajándékozó Atya. Mert, ha van egy épkezláb ötletem, azt neki köszönhetem, Ő adott ehhez képességet. Ha van két ép kezem, és azzal valamit megvalósítok, neki köszönhetem. Ha van haszna annak, amit csináltam, neki legyen hálás. S pontosan róla feledkezünk el. Ezért hívja itt fel Jézus a figyelmünket ennek az imádságnak a végén: Istené a dicsőség.

Nem kell ám ezért a műhelybe menni. Szolgáltam olyan gyülekezetben, ahol ki kellett hirdetni mindig: ki, mennyit adakozott, hogy össze lehessen hasonlítani, és a dicsőséglistát láthatatlan betűkkel írják az emberek.

Voltam legátus egy olyan gyülekezetben, ahol gyönyörű színes ablakok voltak. Minden ablakra rá volt írva: Isten dicsőségére készítette X Y. Nem egyforma betűkkel ám. „Isten dicsőségére” mini betűkkel, a „készítette” nagyobbakkal, s az alján arasznyi betűkkel az illető neve. Közben van képünk elmondani, ki tudja hányszor, hogy tiéd a dicsőség mindörökké. Milyen szemérmetlenül hazudunk sokszor úgy, hogy oda sem figyelünk.

Legyünk hálásak Istennek, hogy nyitogattja a szemünket ennek az évnek már a első reggelén. Lássuk meg magunkat, és lássuk meg Őt, akit egyedül illet minden dicsőség mindörökké.

Ez is örömhír ám, mert arról is szól a Szentírás, hogy Isten az Ő dicsőségében részesíti az Ő gyermekeit. Egyszer majd, aki mindvégig állhatatos marad, s a dicsőséget itt mindig neki adja, azt Ő magához veszi az Ő dicsőségébe.

* * *

Ezek után ott van egy rövid szócscsa az imádság végén: Ámen. Ez nem azt jelenti, hogy vége van az imádságnak, hanem ez újabb hitvallás. A héber áman ige azt jelenti,

hogy valakit erősnek, szilárdnak, megbízhatónak tartani. A pásztorok, amikor a botjukra támaszkodtak, az tulajdonképpen a széket helyettesítette. Azzal, hogy ránehezedett, tehermentesítette a gerincet meg a csípőt. Pihent. Annak azonban olyan botnak kellett lenni, hogy ránehezedhessék akár egy mázsás ember is. Az a bot megbízható volt.

Jeremiás próféta írja, hogy a nádszál nem ilyen. Mondja, hogy Egyiptom olyan, mint egy nádszál, aki megpróbál rátámaszkodni, az összeesik, mert eltörik a nádszál, sőt még át is szaladhat a tenyerén, mert kiszúrja. Az Úr azonban megbízható, Ő biztos támasz.

Miért kell ezt az imádság végére tenni? Megint csak nem Istennek van erre szüksége, hogy elmondjuk neki, hogy Ő megbízható, hanem az imádkozónak van rá szüksége, hogy el ne felejtsem, hogy amit én itt most elmondtam, ha megfeledkeznék róla, az én Atyám akkor sem felejtje el. Ő ennél még sokkal többet is fog nekem adni. S amit most rábíztam, afelől legyen békességben. Nem kell izgulni, hogy hallotta-e, teljesíti-e, hogy holnap is számíthatok-e rá? Nem kell aggodalmaskodni, hiszen az aggodalmaskodás mögött mindig az a félelem van, hogy Isten, akit eddig ugyan ilyennek ismertem meg, holnap már hátha nem lesz Isten, vagy nem is lesz. Vagy kiderül róla: megbízhatatlan. Nem derülhet ki. Azért mondom oda az áment, hogy én mindebben egészen bizonyos vagyok. Nyugodtan megyek tovább az utamon. Mostantól kezdve semmiképpen nem egyedül, hanem vele. És ahogy János apostol írja: a mi kéréseink megvannak Őelőtte. (1Jn 5,14-15)

Ha elmondom még egyszer ugyanezt, arra sem neki van szüksége. Arra is az én gyenge hitemnek van szüksége, hogy újra megerősödjem abban, hogy Ő megbízható, nyugodtan rábízhatom magamat.

Jó lenne, ha végigkísérne minket az egész esztendőn ez a boldog bizonyosság. A mi Urunk uralkodik. Ténylegesen uralkodik. Nyugodtan reá bízhatjuk a világ sorának az el-

9. ISTEN IMÁDÁSA

rendezését is, és gondja van a mi életünkre is. Övé az uralom, Övé a hatalom. Mindent megcselekedhet velünk, amit Ő jónak lát. Nincs neki lehetetlen. De Övé a dicsőség is, és jó lenne úgy élnünk, hogy akármit cselekszünk, mindent az Ő dicsőségére tegyünk.

Ennek a feltétele bibliai szóval: új szív. Az igazán megújított, újjáteremtett ember-szív képes csak arra, hogy nem a maga dicsőségét keresi, hanem Istent dicsőíti, nem magára néz, hanem az ő hatalmas Atyjára,

hogy nem fél a jövőtől, hanem féli az Urat, vagyis komolyan veszi, hogy az Övé minden uralom, minden hatalom és minden dicsőség. ezért az új szívért könyörögjünk:

*Teremts új szívet hát mibennünk,
Hogy lehessen elődbe mennünk,
És nálad kedvet találjunk,
Boldog napokat számláljunk
E felderült új esztendőben.*

(284,6)

Imádkozzunk!

Atyánk, kérünk, bocsásd meg, hogy sokszor futva próbálunk imádkozni. A maradék időben odavetünk neked néhány mondatot paplan alatt elnyújtózva, félálomban motyogunk valamit. Sajnáljuk az időt tőled, amikor te nem sajnáltál tőlünk semmit. Bocsásd meg, hogy úgy akarunk gazdagok lenni, hogy nem tartjuk a kezünket, hogy telerakhasd kincsekkel. Bocsásd meg, hogy sokszor még az imádságaink is önmagunk körül forognak, és nem te vagy azoknak a középpontjában.

Bocsásd meg, ha valóban csak addig kellesz nekünk, amíg valamit elkérünk és megkapjuk. Aztán futunk vele, sokszor meg sem köszönjük. Az meg oly ritkán érdekel, hogy neked mi mondanivalód lenne a számunkra, hogy te mit készítettél nekünk. Azt gondoljuk, valóban arra van szükségünk, amit mi szükségesnek tartunk, ezért nélkülözünk sok olyan örökkévaló kincset, amit csak az imádás közben kaphatnánk meg tőled.

Ajándékozz meg minket Szentlelkeddel, és taníts meg téged igazán imádni. Nézni, hogyan dolgozol. Dicsőíteni téged kezeid munkájáért, és várni tőled újabb csodákat. Segíts, Urunk, hogy ebben az évben valóban ne felejtjük el, hogy mennyi jót tettél velünk. Hadd tudjunk mindennap újra új ajándékokat kérni, és téged olyan nagynak vallani, és úgy tisztelni, amilyen vagy.

Bocsásd meg, valahányszor megraboltuk a dicsőségedet. Szeretnénk tőled kapott küldetésünket teljesíteni az idén. Szeretnénk a te dicsőséged magasztalására élni. Jószerevel azt sem tudjuk, mit jelent ez konkrétan, de a te Lelked el tud vezetni ide minket. Szabadíts meg attól, hogy önmagunkkal vagyunk tele, hogy a magunk sérelmei, a magunk követeléseik olyan hangsúlyosak, hogy a mi hiúságunk, büszkeségünk, kielégítetlenségünk a téma, és nem téma a te dicsőítésed. Taníts meg gyönyörködnünk benned, és így tapasztalni, hogy majd te megadod, a mi szívünk kéréseit.

Kérünk, végy körül a te oltalmaddal minket, szeretteinket, értékeinket. Kérünk, világítson nekünk egész éven át a te igéd. Hadd legyünk hű sáfárok, akik boldogan kézbesítjük másoknak reánk bízott javaidat. Hadd legyünk tudatában annak, hogy minden a tied, s ha adunk, nem a magunkéból adunk, csak továbbadjuk egy részét annak, amit kaptunk. Éppen ezért nem minket illet a dicséret, hanem egyedül téged. Tedd ezt benső, mély meggyőződésünké, s imádságaink állandó témájává.

Könyörgünk a szenvedőkért, betegekért, nélkülözőkért, magányosokért, gyászolókért. Te gazdag Isten vagy és szerető Atya. Te mindannyiunknak meg tudod adni azt, amire igazán szükségünk van.

Köszönjük, hogy így közösen borulhatunk eléd, és így folytathatjuk imádságunkat a csendben.

Ámen.